

Auditiemonoloog Lena

Hoe kon ik zo stom zijn?

Te denken dat het fijn was als Ruth en Edith bij ons in huis kwamen.

Dat we elkaar dan vaker konden zien.

Maar wat is er nog over van wie we waren?

Zij hebben niets meer. Niet eens meer het recht om te bestaan.

Altijd in het donker, altijd in doodse stilte, altijd in levensgevaar.

En nu is alles nog erger.

Hoe kon ik zo stom zijn?

Verliefd te worden op een jongen zoals Hans.

Een lieve slappeling met NSB-ouders. En dan niet zien aankomen dat hij zich ook bij die moordenaars zou aansluiten. Wat was hij trots op zijn uniform.

Die mooie ogen van hem. Hij wilde me verrassen.

Hij zei dat we nu misschien konden trouwen.

Ook ik ben nu alles kwijt.

Mijn zusjes, mijn grote liefde, mijn toekomst.

Ook ik ben in levensgevaar, net als Ruth en Edith.

Maar ze kunnen het land bezetten en alles van me afnemen,
mijn hoofd en mijn hart krijgen ze niet.

Ik blijf hier in de winkel.

Ik blijf bestaan.